

SPERANȚA

*Iulie 2022,
Anul 8, Nr. 101*

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!

*De la
Misiunea Copii pentru Cristos!*

De la șatră
la Universitate

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Luiza Cîmpean, Biserica Tabor 0448 483 500
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Nelu Albu, Biserica Harul 0449590887
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00

CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției:

35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.
Telefon: 0423 659 724,
email:

Constatări

Păstor Viorel Iuga

- Toți copiii Domnului sunt oameni, dar nu toți oamenii sunt copiii Domnului.
- Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, dar nu toți oamenii îl iubesc pe Dumnezeu.
- Isus Cristos îi caută pe toți păcătoșii, dar nu toți păcătoșii îl caută pe Isus Cristos.
- Duhul Sfânt vrea să ne transforme pe toți, dar nu toți vor să fie transformați de Duhul Sfânt.
- Sfintele Scripturi ne pot transforma pe toți, dar nu toți ne lăsăm transformați prin Sfintele Scripturi.
- Biserica lui Cristos are loc în inimă pentru toți, dar nu toți au loc în inimă pentru Biserică.
- Veșnicia poate asigura un loc glorios pentru fiecare, dar nu toți și-au asigurat un loc glorios în veșnicie.

MOTTO-UL REVISTEI SPERANȚA

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Cristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, mustă, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.

Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.
Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba”.

(2 Timotei 4:1-5)

Natalia și Estera Furdui sunt în sfârșitul acasă

După o serie de tergiversări ale oficialilor Jugendamt, suntem bucuroși să vă anunțăm că Natalia și Estera sunt acasă, însă nu este o bucurie deplină având în vedere că David, Naomi, Albert, Ruben și micuța Lea sunt încă despărțiți abuziv de familia lor de către Jugendamt Heidekreis.

Părinții Camelia și Petru Furdui primesc o alinare la suferința și drama care au început acum mai bine de un an în familia lor.

Îi mulțumim lui Dumnezeu și vă mulțumim și dumneavoastră, susținătorilor familiei Furdui, pentru rugăciuni, proteste, grijă și mobilizare. Dar nu ne putem opri aici, nu acum – familia Furdui trebuie reunită în întregime.

Scrisoarea lui Ruben Furdui: „Lăsați-mă să merg acasă!”

„Dragă Judecătore,
a trecut foarte mult timp și nu s-a luat încă decizia dacă avem voie să mergem acasă. Îmi este dor de casă și nu se mai poate să rămână lucrurile așa. Vreau acasă să mă bucur de viață, nu vreau să trăiesc într-un cămin.

Acasă am mult mai multe amintiri frumoase decât urâte, acasă mă simt mai bine și dacă nu am voie să merg acasă voi fugi foarte departe și dacă o să mor pe drum nu este vina mea, deoarece nu am fost lăsat să merg acasă.
Cu stimă, Ruben”

Sursa: www.furduifamily.org

Mulțumiri de la Copii pentru Cristos!

*Dragi surori și frați din
Bisericele românești din Melbourne*

prin scrisoarea aceasta confirmăm primirea celor 9000 de dolari AUS, ajunși la noi prin generozitatea Bisericilor românești din Australia.

Mulțumim Revistei Speranța, care a inițiat această lucrare, și vouă, scumpe surori, pentru minunatele prăjituri pe care le-ați făcut cu scopul de a aduna bani pentru lucrarea din România. Mulțumim Bisericilor din Melbourne, care în dragoste și unitate au răspuns nevoilor acestei Misiuni Copii pentru Cristos.

Iată ce spune Biblia și ne aliniem și noi la cuvintele frumoase din 2 Corinteni 9:12-14:

„Căci ajutorul dat de darurile acestea nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu. Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi (ne) face să slăvească (să slăvim) pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturișiți că o aveți față de Evanghelia lui Cristos și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi”.

Cu copii, în tabără, studiem cartea Estera, unde sunt nemuritoarele cuvinte: „pentru un timp ca acesta...” Poate și pe voi Dumnezeu vă folosește „pentru un timp ca acesta” în care copiii României (și ai Ucrainei, și de fapt ai lumii) au nevoie de Pâinea Cuvântului. Eu nu sunt implicată prea mult în tabără căci sunt în convalescență. Doctorii au păreri diferite, unii zic că am avut un AVC, alții meningită, iar alții o combinație. M-a speriat boala asta, nu plecarea la Domnul, ci dizabilitatea pe care o poate aduce boala. Nu vreau să fiu povară pentru nimeni... Acum, după 30 de ani, urmăresc cu bucurie cum tabăra merge și fără mine. S-au format lucrători în anii aceștia și fac bine lucrurile. Nu sunt dezamăgită și mă bucur de harul lui Dumnezeu!

Mulțumim că vă pasă, că nu sunteți indiferenți!
Cu dragoste,
Din partea Misiunii Copii pentru Cristos
Vio Jorza

ÎNVĂȚĂTURI DE BAZĂ DESPRE DUHUL SFÂNT

desprinse din Epistola Apostolului Pavel către Galateni

Păstor Teofil Ciortuz

„O, galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Cristos ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul ori prin auzirea credinței?” (Galateni 3:1,2)

Predica Apostolului Pavel în Biserica din Galatia a fost: *Prezentarea Domnului Isus Cristos*. Acest lucrul este fundamental pentru predicare, pentru învățătură, chiar și pentru noi, de exemplu, în relația cu copiii noștri. Când părinții îi învață pe copii, ar trebui să se focalizeze pe Domnul Isus Cristos. Sigur că le vorbim despre Iona care a fost înghițit de pește, despre Samson și puterea lui, despre David și praștia lui, dar scopul este să-L zugrăvim pe Domnul Isus și jertfa Lui înaintea lor.

În acest pasaj Apostolul Pavel îi întreabă pe credincioșii din Galatia: „Cine v-a fermecat pe voi să vă mutați atenția de la Isus Cristos răstignit, către altceva?”. Un singur lucru vrea Pavel să știe: „ați primit Duhul prin faptele Legii sau prin credință?”. Aici Pavel deschide doar două posibilități:

A - Se primește Duhul Sfânt prin faptele Legii, prin efortul personal?
B - Duhul Sfânt se primește prin credința în mesajul primit, despre Isus Cristos portretizat, zugrăvit, răstignit.

Și Pavel le spune că nu prin faptul că au ținut un set de reguli, de legi și de porunci, nu prin strădania personală au primit Duhul, ci prin auzirea și primirea Cuvântului Evangheliei. Pavel vorbește aici și despre primirea Duhului. Cu alte cuvinte este o acțiune pasivă: credinciosul crede mesajul predicat și Duhul Sfânt vine: „ați primit Duhul Sfânt”. Duhul sfânt se primește, mai târziu spune: „ați căpătat Duhul Sfânt”. Evanghelistul Luca spune de asemenea că Duhul

Sfânt se dă celor ce-L cer. (Luca 11:13) Deci Duhul Sfânt se primește și în acest fel: Cere Duhul Sfânt și-l vei avea, crede în mesajul Evangheliei și-L vei avea.

Și Pavel continuă: „Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească? În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar!” (Galateni 3:3,4)

Aici Pavel vorbește despre două căi: Duh sau fire. Cum începe viața creștină? Vine Luis Palau la Timișoara și noi ridicăm mâna, ori vine Billy Graham, în 1964, aici la Melbourne și românii merg pe stadion și-l ascultă... Așa începem viața de credință? Pavel spune că viața de credință începe în viața unui om atunci când Duhul Sfânt lucrează în viața celui om, îi descoperă că este păcătos și că are nevoie de întoarcere la Dumnezeu. Apostolul Pavel spune un mare adevăr: viața de credință, de la început și până la sfârșit, până ajungem în veșnicie, este prin Duhul lui Dumnezeu.

Frate și soră, nu încerca să-ți trăiești viața de credință în firea pământească fiindcă nu vei reuși. Dacă ai început prin Duhul, trebuie să și sfârșești prin Duhul. Adevărul fundamental pe care Pavel îl spune aici este că temelia credinței noastre este Duhul Sfânt, de la începutul credinței, pe parcursul credinței și la sfârșitul vieții de credință.

Apoi versetele 5 și 6: „Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele Legii sau prin

auzirea credinței? Tot așa și Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” Din nou putem observa: Dumnezeu îți dă Duhul, apoi din nou cele două posibilități: Cum lucrează Dumnezeu? Prin faptele Legii, prin străduința ta, sau prin auzirea credinței?

În acest pasaj biblic, șase versete, Apostolul Pavel pune prima lespede, prima temelie și zice: Frați din Galatia, și frați din Melbourne, Duhul Sfânt este absolut necesar pentru începerea vieții de credință, pentru continuarea vieții de credință, câți ani îți dă Dumnezeu, și pentru sfârșitul vieții de credință. Pe tot acest parcurs, tu depinzi de Duhul Sfânt. Mai întâi ai depins de Duhul Sfânt să te convingă. Nu a fost un misionar sau un predicator care să te convingă, ci Duhul Sfânt te-a convins prin acești oameni, sau prin citirea Cuvântului. Ceea ce a fost la început, emoția aceea când ai plâns și ți-a părut rău de păcatul din viața ta, nu a fost pentru că te-a convins evanghelistul, ci Duhul Sfânt, prin cuvintele evanghelistului, lucra în viața ta, apoi maturizându-te și crescând în credință spui: „Laudă Ție Doamne pentru că ai trimis Dudul Sfânt să mă învețe, să-mi spună ce am de făcut”. Deci Duhul Sfânt este de la început. Nu poate numeni să-ți spună: „Tu, chiar dacă ești pocăit, nu ai Duhul Sfânt”. Este imposibil pentru cineva să se poată pocăi și întoarce la Isus Cristos fără Duhul Sfânt. Să luăm de exemplu un copilaș. Este imposibil ca el să fie în viață fără suflare de viață.

NU „SLAVA UCRAINA”, CI „SLAVĂ DOMNULUI!”

„Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit. am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.”
(Matei 25:35-36)

După ce lumea a trecut prin oribila pandemie, acum se confruntă cu realitatea războiului din răsăritul Ucrainei. Nenumărați cetățeni ai Ucrainei, cei mai mulți dintre ei fiind copii sau femei, au trebuit să plece din locurile lor și să pornească în bejenie prin Europa. Cumplete vremuri!

Partea bună – pentru că întotdeauna trebuie să fie și o parte bună a lucrurilor – este solidarizarea celor neafecțați de război cu nefericiții refugiați. Ca la un semn, moldoveni, români, maghiari, germani, polonezi, cehi, slovaci, englezi, francezi, spanioli, elvețieni, etc. – toți și-au deschis casele și i-au primit pe confracții lor din Ucraina.

Partea și mai bună – și pentru care laudăm pe Domnul – este că frații noștri creștini au fost „*cei dintâi în fapte bune*”, bisericile fiind în linia întâi în punctele vamale ca să hrănească, să îmbrățișeze și să invite în casele credincioșilor pe cei ce fug din calea războiului. Unii dintre refugiați au primit nu numai hrană și un loc de adăpost, dar – Slavă Domnului! – au primit mântuirea! Glorie Mântuitorului!

Imaginile alăturate sunt o foarte limitată dovadă cum Dumnezeu folosește Biserica Baptistă „*Isus Salvatorul*” din Chișinău, Moldova, în aceste vremuri. Păstorul bisericii, fratele Vitalie Fedula ne-a povestit cum Biserica a fost transformată dintr-o adunare în care lucrurile curgeau molcom, într-o rutină căldică, înainte de război, într-un stup plin de activitate febrilă. Fiecare departament lucrează la capacitate maximă, iar Dumnezeu binecuvântează eforturile lor.

Chiar dacă nu suntem fizic și geografic aproape de zonele acelea, totuși – slavă Domnului! – credincioșii din Australia au întins o mână de ajutor și, în trei ocazii, au trimis donații financiare substanțiale fraților noștri de la „*Isus Salvatorul*”. Este atât de bine să ne știm „*împreună lucrători*” cu ei și cu Dumnezeu, fiind siguri că, în ziua cea mare, vom fi părtași și la cununa răsplătirii.

Noi nu spunem „*Slava Ucraina!*” așa cum am auzit de multe ori politicieni rostind când au trimis ajutoare, inclusiv arme ucigătoare, spre Ucraina; noi spunem „*Slavă Domnului!*”, și ne trimitem darul nostru care să suplinească nevoile fraților noștri care se ostenesc ajutând refugiații. Domnul să fie binecuvântat!

Păstor Teofil Ciortuz

CINE ESTE DOMNUL?

Păstor Dorel Brândaș, Biserica Baptistă Harul

Moise și Aaron s-au dus apoi la Faraon și i-au zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea”. Faraon a răspuns Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.” (Exodul 5:1,2)

Iată-l aici pe Faraon care spune: „Cine este Domnul ca să ascult de El?”. Ceea ce am înțeles în toți anii, pe care mi i-a dat Dumnezeu până în prezent, este faptul că trăim într-o lume fără Dumnezeu. Și în această lume suntem înconjurați de tot felul de oameni - oameni de știință, politicieni, oameni înalți în societatea în care trăim, care spun și gândesc exact ceea ce a spus și ceea ce a gândit Faraon: „Cine este Dumnezeu ca să ascult de El?”.

Faraon a fost un mare conducător, având un rol important asupra Egiptului și asupra civilizației aceluia timp. El știa tot ce se întâmplă în Egipt, avea toată autoritatea, era puternic. Înaintea acestui mare om, Moise și Aaron vin și-i spun: „Lasă poporul să plece”. Și Faraon sare grăbit și întreabă: „Cine este Dumnezeu? De ce să ascult de El când aici, în Egipt, eu am toată autoritatea? Eu nu îl cunosc pe acest Dumnezeu”. Ca răspuns al acestor întrebări au urmat 10 urgii care au lovit țara Egiptului.

Atunci când oamenii și țările îl nesocotesc pe Dumnezeu, El trimite urgii asupra popoarelor. Trimite pedepse și calamități pentru ca oamenii să vadă și să nu uite Cine este de fapt stăpânitorul, Cine este Dumnezeul nostru. În spatele urgiilor și a tuturor lucrurilor care se întâmplă în lumea aceasta se află Dumnezeu. Când Dumnezeu vrea să atenționeze o țară, un popor sau o persoană, când Dumnezeu vrea să fie auzit de oameni, El, care e Suveran, spune Scriptura că vorbește când într-un fel, când în altul. Atunci când în media se vorbește despre cutremure, focuri, inundații, erupții de vulcani, explicația pe care o dă media este referitoare la *mama natură* sau *încălzirea globală*. Dar adevărul este că Dumnezeu are ultimul cuvânt în Universul acesta. Acest adevăr este descris în *Psalmul 29*. Glasul Domnului răsună în toate domeniile vieții, dar omul nu vrea să ia seama.

„Cine este Domnul ca să ascult de El? Cine este? Tot ce am agonisit în viața mea mi-am făcut cu mâinile mele, prin munca și sudoarea mea, Cine este Domnul ca să ascult de El?” - N-ai auzit asemenea expresii, aceste întrebări ale unor oameni din ziua de astăzi? Faraone, și toți oamenii care puneți aceste întrebări, răspunsul este unul: *Domnul Dumnezeu este Creatorul Cerului și al pământului. El este Atotputernic, Cel Preaînalt, Atotștiutorul, Atotînțelept, El este Ființa Supremă, El este Dreptul Judecător*. Acesta este Dumnezeul nostru. Ar trebui ca o lume întreagă să cadă la picioarele Lui într-o decizie de supunere și ascultare. Cel care refuză să asculte de Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu, în viața aceasta sau în cea din veșnicie, se va întâlni cu pedepsele și cu judecata Lui. Dumnezeu va avea ultimul cuvânt.

Cine este Dumnezeu? Iubiții mei, Dumnezeu este totul. A Lui să fie gloria și închinarea. Amin.

PSALM 29

Fiii lui Dumnezeu, dați Domnului, dați Domnului slavă și cinste!

Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte!

Glasul Domnului răsună pe ape, Dumnezeu slavei face să bubuie tunetul: Domnul este pe ape mari.

Glasul Domnului este puternic, glasul Domnului este măreț.

Glasul Domnului sfărâmă cedrii; Domnul sfărâmă cedrii Libanului, îi face să sară ca niște viței, și Libanul și Sirionul sar ca niște pui de bivoli.

Glasul Domnului face să țâșnească flăcări de foc, glasul Domnului face să se cutremure pustia; Domnul face să tremure pustia Cades.

Glasul Domnului face pe cerboai să nască; El despoaie pădurile; în locașul Lui totul strigă: „Slavă!”

Domnul stătea pe scaunul Lui de domnie când cu potopul și Domnul împărățește în veci pe scaunul Lui de domnie.

Domnul dă tărie poporului Său, Domnul binecuvântează pe poporul Său cu pace.

Păstorul Gabi Izsak se adresează celor 12 candidați pentru botez, și întregii Biserici:

„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea! Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă!” (Psalm 118:24-25)

Dragii mei, ziua de astăzi este o zi de emoții. Când spun lucrul acesta mă gândesc în primul rând la candidații noștri, la familiile lor, la toți cei care urmăriți slujirea noastră din această dimineață, la toți cei care suntem parte în această lucrare. Apoi, mă gândesc că este și o zi sentimentală pentru că mulți dintre cei care sunteți în locul acesta ați avut o zi în care ați intrat în apa botezului. Este și o zi de provocare pentru cei care stați încă la răscruce de drum și nu știți ce să faceți.

În lucrarea din această dimineață sunt câteva particularități.

1 - Toți cei 12 candidați sunt copii ai Bisericii noastre, născuți, crescuți în familiile din Biserică. Vreau, cu această ocazie, să felicit părinții și bunicii pentru modul în care s-au dedicat în a-i crește, a-i educa și a-i îndruma, alături de învățătorii de la școala duminicală și cei care se ostenesc la serile de tineret. Fiecare au depus un efort. Să știți că nimic nu este zadarnic. O vorbă spusă la timpul potrivit, poate un verset de cântare și orice efort este răsplătit în această dimineață prin faptul că îi vedeți îmbrăcați în haine albe, și gata să-L mărturisească pe Isus Cristos ca Domn și mântuitor al lor.

2. O altă particularitate este că 7 dintre cei 12 sunt întâii născuți în familiile lor. Asta înseamnă că pentru prima dată, părinții lor trăiesc o emoție pe care nu au mai trăit-o niciodată: primul lor copil intră în apa botezului.

3. Sunt aici bunici care își văd doi nepoți botezându-se astăzi. Sunt oameni în etate, care au trecut prin viață, dar ceea ce se întâmplă în această dimineață întrece orice experiență a vieții. Omul nu trăiește doar cu pâine, noi nu suntem doar materie, ci ne hrănim cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Lucrarea din dimineața aceasta nu are rezonanță doar pentru Biserica Philadelphia, doar pentru Bisericile penticostale sau baptiste din Melbourne, are rezonanță până în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ne-ar deschide ochii spirituali, am putea vedea cât de mare bucurie este în Cer la această sărbătoare. Ceea ce se petrece aici are o încărcătură spirituală deosebită. Aici sunt oameni care se vor identifica în moartea și învierea lui Cristos, pregătindu-se pentru Împărăția lui Dumnezeu.

4. O altă particularitate: sunt doi frați care vor intra în apa botezului.

Dumnezeu să binecuvânteze întreaga Lui lucrare. Amin.
(continuarea predicii la pag. 13)

5 Iunie - BOTEZURI LA CINZECIME Biserica Penticostală Philadelphia

Cuvânt de introducere din partea păstorului Dorel Mureșan

„E zi de sărbătoare, Amin, Aleluia! Este o sărbătoare mare a Bisericii Philadelphia - o sărbătoare a familiilor. Tinerii sunt îmbrăcați în haine albe. Este un moment plin de emoție și de bucurie, un moment de biruință a Domnului nostru Isus Cristos, care, prin puterea Duhului Sfânt, a vorbit acestor inimi și ei au înțeles chemarea primită. 12 dintre tinerii Bisericii, între 17 și 20 de ani, s-au decis să Îl urmeze pe Domnul Isus, și astăzi fac mărturia lor în mod public intrând în apa botezului. Dumnezeu să îi binecuvânteze și să aducă astfel de bucurii în toate familiile Bisericii.”

Botezul a fost oficiat de păstorul coordonator al Bisericii, Gabi Izsak, păstorul Dorel Mureșan și diaconul Ilie Horvat. Programul a fost împodobit cu cântări de laudă, orchestră, famfară, rugăciuni și împărtășirea din Cuvânt prin păstorii Gabi Izsak și Dorel Mureșan.

**„PÂNĂ CÂND EȘTI HOTĂRÂT SĂ-L SLUJEȘTI PE DOMNUL?”
„TOATĂ VIAȚA MEA”**

29 Mai - Binecuvântare la Biserica Baptistă Maranata

În data de 29 Mai tânăra familie Alex și Natașa Gligor l-au adus la binecuvântare în Casa Domnului pe întâiul lor născut, Elias Charles Gligor. Păstorul Cornel Ghiță a avut cuvinte de învățătură, sfaturi desprinse din Scriptură pentru cei doi tineri părinți în vederea creșterii și educării micuțului lor. Redăm secvențe din predică:

Este un mare har să fii părinte

I-au adus niște copilași ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau. Când a văzut Isus acest lucru, S-a mâniat și le-a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș cu niciun chip nu va intra în ea!” Apoi i-a luat în brațe și i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei. (Marcu 10:13-16)

Copiii sunt o binecuvântare din partea lui Dumnezeu. Atunci când părinții aduc la binecuvântare pe copilașul lor, părinții fac un legământ înaintea lui Dumnezeu, dar ei fac un legământ și cu copilașul, legământul că își vor împlini responsabilitățile pe care ei le au ca părinți. Dar și Biserica locală, de asemenea, are anumite responsabilități. Noi, ca Biserică, trebuie să creăm un climat în care copiii, tinerii să simtă aici, întotdeauna, prezența lui Dumnezeu. Iată câteva lucruri de care un copilaș are nevoie de la părinții lui:

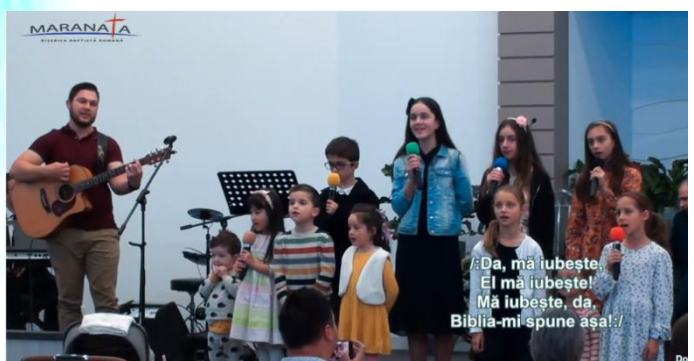
* Copiii noștri au nevoie de dragostea noastră. Cu ani în urmă am citit o declarație pe care a făcut-o fiul lui John Lennon, într-un cântec: „Tata a fost un ipocrit. A vorbit și a cântat despre dragoste și despre pace. Dar el niciodată nu a putut, sau nu a vrut să arate dragoste și pace propriului său fiu și soției lui. Cum poți vorbi despre dragoste și pace și familia ta să fie în ruină? Nu poți dacă ești sincer cu tine însuși”. Ce trist este când un copil, peste ani, spune despre tata și despre mama: „Nu am avut dragostea lor...”

Eu cred din toată inima că marea majoritate a părinților își iubesc copiii. Dar așa vrea să accentuez un lucru foarte important: Așa cum un copil are nevoie de dragostea părinților, exact în aceeași măsură copilul are nevoie să crească într-o familie unde tata și mama se iubesc și se respectă și unde toți copiii sunt iubiți exact la fel.

Copilul nu poate crește armonios și va fi afectat toată viața dacă va crește într-o familie unde tata și mama nu se iubesc și nu se respectă. Vor rămâne în inima lui niște răni adânci pentru tot restul vieții. Dragi frați și surori, este un mare har să fii părinte. Din momentul când Dumnezeu te-a considerat de încredere să-ți dea un copil pe care să-l crești pentru slava Lui, ai o responsabilitate extraordinară, responsabilitate față de climatul pe care-l creezi în familie, de dragostea pe care o ai față de copii, de dragostea și respectul pe care-l ai față de soț, soție.

* Copiii noștri au nevoie de timpul nostru. Apostolul Pavel spune: „Răscumpărați vremea căci zilele sunt rele”.

Cred că nu mai este nevoie să spunem că vremurile sunt parcă tot mai rele, și sunt. Dar în vremurile acestea cu atât mai mult este important să petrecem timp cu copiii noștri. De ce credeți că sunt atât de mulți copii rebeli, implicați în tot felul de prostii? Cred că unul din motive este că ei petrec mult mai mult timp în fața televizorului, a computerului, împreună cu tot felul de prieteni care îi învață la rău.

Și noi ne scuțăm, mai ales tații: „N-am timp, n-am timp...” Dar pentru ceea ce îți place și este important pentru tine îți faci timp. Nimic nu este mai frumos decât să vezi cum familiile caută să petreacă tot mai mult timp împreună, și atunci când copiii sunt adolescenți sau tineri. Ce credeți că putem duce cu noi în Cer? Casele pe care le avem? Bani sau poziția socială pe care o avem? Sau copiii noștri? Doar prin harul și mila lui Dumnezeu, copiii pe care El ni i-a dat pot fi cu noi în Cer. Sigur că doar Dumnezeu poate da mântuirea, dar părinții au un rol important în a-i învăța și a-i îndemna pe copii și să fie ei înșiși exemple pentru ei. Un părinte trebuie să se roage necurmat pentru mântuirea copiilor. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți să ne vedem copiii și nepoții împreună cu noi în slavă.

* Copiii au nevoie să fie protejați începând de când sunt mici, dar pe măsură ce cresc este tot responsabilitatea părintelui să-i protejeze de influențe rele. Ei au nevoie de asemenea să fie învățați și disciplinați de către părinții lor. Când spun disciplinați în niciun caz nu mă refer la a abuza copiii, acest lucru este total greșit și Biblia îl condamnă. Ceea ce noi socotim important, aceea îi vom învăța pe copiii noștri. Am auzit unele persoane care au crescut în Biserică, dar care au crezut că sunt oarecum *emancipați* și *mai luminați*, i-am auzit spunând: „Frate, eu nu vreau să impun copilului meu convingerile mele, părerile mele, îl las pe el să aleagă, să hotărască”. Oare cum poate un părinte gândi așa?! Dacă-ți iubești copilul și dacă tu chiar crezi că există viață după moarte, că există Cer și iad, că există o judecată, dacă chiar crezi că nu există altă posibilitate prin care un om să fie mântuit decât prin Isus Cristos, cum poți spune așa ceva? Înseamnă că nu-ți iubești copilul. Noi nu putem să-l forțăm pe copil să creadă ceea ce credem noi, dar ceea ce putem, este ca prin exemplul personal, prin educația pe care i-o dăm să-i arătăm drumul cel bun, cel frumos, pe care trebuie să-l urmeze în viața lui. Dumnezeu a spus poporului Israel: „Să înteipărești învățăturile acestea, legea aceasta în mintea copiilor tăi, când ești acasă, când ești în călătorie, dăltuiește Cuvântul lui Dumnezeu în inima lor”.

Mă rog ca Dumnezeu să vă binecuvânteze, Alex și Natașa ca și părinți. Vegheați în a vă împlini toate responsabilitățile, fiți un exemplu pentru copilașul vostru și arătați-i calea pe care trebuie să o urmeze. Amin.

ÎNVĂȚĂTURI DE BAZĂ DESPRE DUHUL SFÂNT - Păstor Teofil Ciortuz

(Continuare de la pag 4)

Ar putea un creștin să fie în viață spirituală fără Duhul de viață care să fie în el? În momentul în care Duhul Sfânt lucrează în viața unui păcătos și induce în el această viață de sus, începe viața creștină.

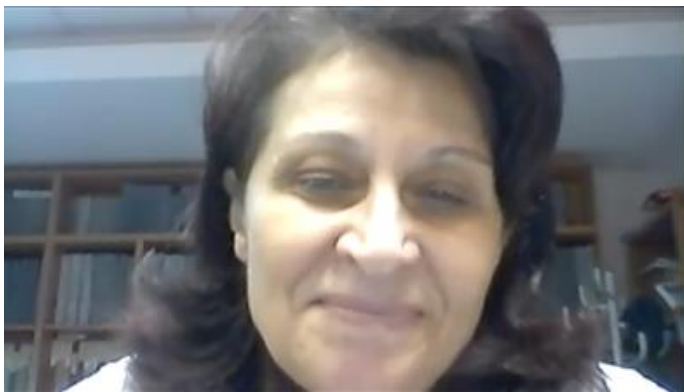
Dar omul nu poate zice: „Eu, de-acum am primit viața, o duc mai departe singur.” Nu poți. Ai nevoie de Duhul lui Dumnezeu care să te învețe, să te călăuzească și să te ducă pas cu pas în urmarea Domnului Isus. Cum îl cunoști pe Domnul Isus? Este lucrarea Duhului Sfânt care Ți-l descoperă. Domnul spune: „El mă va proslăvi pe Mine, vă va învăța toate lucrurile, El va fi cu voi în veac”. Duhul Sfânt vă va pune de-o parte pentru lucrare și slujire în Biserică.

Un alt adevăr desprins din acest pasaj biblic este acela că rolul credinței este foarte important. În momentul în care Duhul Sfânt vine în viața unui credincios, El lucrează această convingere, și apoi credința în Domnul Isus, în jertfa de la cruce; că suntem atât de murdari de păcatele noastre că numai sângele Domnului Isus Cristos ne poate curăța. Și totuși există această tensiune pe care numai în veșnicie o vom înțelege, anume faptul că Dumnezeu Duhul Sfânt te face să crezi și în același timp ai Duhul Sfânt. Și asta ca nu cumva cineva să meargă în veșnicie să zică: „Eu am ajuns aici pentru că am crezut! Sunt mai bun decât vecinii noștri care nu au crezut!”. Nu, te vei prăbuși înaintea lui Dumnezeu și vei spune: „Doamne, nu eu, ci Duhul Tău a lucrat în mine, a fost scânteia care a produs arderea aceasta în mine”.

Din aceste pasaje desprinse din Epistola Apostolului Pavel către Galateni, înțelegem că Duhul Sfânt are un rol esențial în mântuire și viața creștină. Vom continua cu un alt adevăr fundamental, care ne descoperă că suma tuturor binecuvântărilor vieții creștine este Duhul Sfânt.

(continuare în ediția următoare)

DE LA ȘATRĂ LA UNIVERSITATE

Ion Ciobotă - Radio Vocea Evangheliei, Timișoara

Interviu cu Lenuța (Nușa) Neacșu

REPORTER IOAN CIOBOTĂ: Doamnă Lenuța Neacșu, ați crescut într-o mahala, într-o șatră de țigani. Spuneți-ne, vă rog, cum ați ajuns de la șatră până la Universitate. Ce anume v-a însoțit pe acest parcurs profesional deosebit, ajutorul lui Dumnezeu, suportul familiei, abilitățile personale?

LENUȚA NEACȘU: Ați amintit de abilități, de suportul familiei și ajutorul lui Dumnezeu. Eu trebuie să menționez faptul mai puțin cunoscut, acela că romii au și o legătură spirituală, o legătură puternică cu Dumnezeu. În ceea ce mă privește, nimic din ceea ce am realizat, fie pe plan spiritual, fie familial, nu aș fi putut realiza fără ajutorul lui Dumnezeu. Sigur că au fost de ajutor și educatorii, și profesorii, fiecare a adus măsura lui de ajutor, dar ajutorul substanțial, fără de care nimic din ceea ce am realizat nu aș fi putut realiza, a fost să simt prezența lui Dumnezeu chiar în situații imposibile de trecut, să simt dragostea Lui pentru mine.

REPORTER: Ați fost învățată în familie să vă încredeți în Dumnezeu?

LENUȚA NEACȘU: Poate da, la un nivel formal, elementar. Am învățat de la bunici „*Tatăl nostru*”, am văzut la ei acea legătură firească pe care o aveau cu pământul, cu biserica din sat unde ne duceau și pe noi copiii. Acolo era frumos, ne simțeam bine, dar nu înțelegeam mai nimic. Pe scurt, în mahalaua țigănească în care m-am născut eram țigani din diferite meserii: căldărari, argintari, noi eram ursari, adică lăutari. Tatăl meu cânta la acordeon, acesta a fost instrumentul care mi-a mângâiat copilăria. De multe ori când nu aveam ce mânca, nu eram acceptați de alți oameni din jurul nostru, nu aveam și noi jucării ca și ceilalți copii, tata ne cânta la acordeon și asta ne-a ținut loc și de mângâiere și de duioșie, și de multe ori și de foame. Am ajuns să cunosc ceea ce a făcut Isus Cristos pentru mine și pentru familia mea într-o săptămână premergătoare Crăciunului, când ne doream și noi să avem sarmale, cozonac, *salată beof* așa cum aveau ceilalți oameni. Într-o astfel de vreme tata a ales să cânte într-un restaurant și eu trebuia să merg pe la mese cu o pălărie în mână și

să cerșesc. Eu eram fericită pentru ceea ce făceam, nu simțeam niciun fel de rușine. În timpul acesta mă gândeam la sarmale și bunătăți pe care o să le avem pe masă, de Crăciun. În poveștile pe care eu le citeam lucrurile erau foarte clare: Făt Frumos era bun, frumos la înfățișare, generos, iar balaurul era urât și rău. Și în acel restaurant, în timp ce tata cânta de la o masă la alta, am văzut un domn frumos la chip, foarte bine îmbrăcat, ca Făt Frumos din imaginația mea. Dar acel domn a luat în furculiță o sărmăluță și a aruncat în tata cu ură și a strigat: „*Cântă, țigane, cântă, țigane.*” M-a durut foarte mult scena asta. Am văzut cum tata s-a uitat la mine să vadă dacă eu am văzut această scenă. El nu se simțea umilit, dar a privit la mine... M-a durut foarte mult că acum am aflat cum își câștigă tata banii. Eu credeam că lumea îl apreciază fiindcă era un acordeonist bun. M-am întors cu fața spre fereastră pentru ca tata să creadă că mă uitam la fulgii de zăpadă. Atunci, o doamnă care trecea prin fața restaurantului m-a văzut. Aici cred că numai mâna lui Dumnezeu a putut aranja așa lucrurile. Acea doamnă a venit la mine și m-a întrebat: „*Ai intrat în restaurantul acesta cu oamenii aceștia beți și cu fum de țigară? Ce faci tu aici, fetițo?*” Ei i-am răspuns că îl aștept pe tata să facă rost de niște bani pentru Crăciun. Ea m-a întrebat dacă merg cu colindatul de Crăciun. „*Nu merg, eu nici nu știu să colind...*” i-am răspuns. Ea m-a întrebat dacă știu ce este Crăciunul, că S-a născut Domnul Isus Cristos. „*Nu prea știu*”, i-am răspuns eu și am întrebat-o: „*Și dacă S-a născut Domnul Isus o să ne fie mai bine?*” Ea mi-a răspuns: „*Da, o să ne fie mai bine, o să fim oameni mai buni.*” Eu am întrebat-o imediat: „*Și țigani mai buni?*” „*Da, și țigani mai buni*”, mi-a răspuns doamna. Am întrebat-o: „*Nu vreți să mă învățați și pe mine colinda, să colind și eu?*” „*Aici, în restaurant vrei să colinzi?*” m-a întrebat. „*Da, aici!*”. Și uite cum într-un colț al restaurantului, tata cânta ceea ce îi cereau oamenii beți să cânte, iar eu, în celălalt colț repetam după doamna: „*Astăzi S-a născut Cristos, Mesia chip luminos*”. Am avut o bucurie palpabilă în suflet, acolo, în restaurantul acela plin de fum și de băuturi.

Am simțit că sărbătoarea Crăciunului nu era numai bucuria de a mânca sarmale și cozonaci, ci era bucuria că pot împărți cu ceilalți o veste extraordinară, că S-a născut Isus Cristos și de acum ne va fi mai bine. Tata a terminat de cântat și am ieșit din restaurant. Tata era bucuros că am făcut ceva bănuți, mă strângea tare de mână și îmi spunea că vom avea ce pune pe masă, dar pentru că eu aflasem vestea asta bună, mergeam și spuneam în gândul meu: „Doamne Isuse, dacă am aflat că te-ai născut astăzi ca să ne fie nouă mai bine, Te rog frumos ca niciodată, atunci când voi avea copii, ei să nu trăiască scena pe sare am văzut-o eu în restaurant, și copiii mei să nu se nască cu fața neagră, ci să fie blonzi cu ochii albaștri”. Am știut că Cel care mă strângea de mână era Dumnezeu. Mai târziu copiii mei s-au născut toți blonzi și cu ochi albaștri și ei nu au ajuns niciodată să vadă scena aceasta pe care am văzut-o eu. Dumnezeu m-a ajutat să termin o facultate. Cu greu am terminat-o. Furam câte o ciorbă de la cantina studentască, nu am avut niciun ajutor de la părinți, pentru că ei nu puteau. Eu lucram la o fabrică, era pe vremea comunismului.

REPORTER: A mai fost cineva din Șatră care să aibă același parcurs, să urmeze o facultate?

LENUȚA NEACȘU: Nu, nu. Surorile mele s-au căsătorit devreme, pentru că asta era un semn de a-ți arăta respectul față de părinți și față de comunitatea țigănească, de valorile și tradițiile ei. Una din tradiții, alături de purtarea fustei lungi și a baticului pe cap, era că trebuia să-ți arăți respectul față de părinți măritându-te foarte devreme și născând copii. Eu aveam 13 ani când a venit un băiat cu calul în curtea mea, seara, să mă fure. Mama îmi spunea: „Fugi, Nușo, fugi cu el, nu fi proastă!”. Eu am strigat la tata: „Nu vreau, tată, să fug, eu vreau să merg la școală”. Eram în clasa a șaptea, luam numai premiul întâi. Mama s-a supărat, m-a făcut în fel și chip, dar tata m-a susținut. Nu aș fi ajuns nicăieri fără susținerea tatei. Cânta la acordeon și i se învinețeau umerii de la curele, că era un *Hohner* greu, dar mă sfătuia să merg la liceu, la facultate. Mama îmi zicea că sunt o trădătoare, la fel și surorile mele. Eu am o soră care este măturătoare de stradă, nu este rușine să muncești. Ea mătură strada frumos. Dar dacă vorbesc trei propoziții cu ea în românește: „Ce mai faci, cum ești...?”, mă ceartă: „Soro, ne mai janes romanes?”. Îmi spune că sunt trădătoare, am făcut școli și nu mai vorbesc țigănește... Să știți că aș fi putut să ajung și eu ca ea. Am o altă soră cu care mergeam și vindeam cornete de semințe la meciurile de fotbal. Eu mă simțeam bine că eram oarecum în centru atenției. De unde mereu mi se striga: „Tigancaaa”, copiii nu se jucau

cu noi, că aveam... papuceii ruși, nu eram prea bine îmbrăcați, nu eram prea spălați sau pieptănați și toți ne ocoleau, dar acolo, la meciurile de fotbal, lumea mă chema să le vând semințe, mă simțeam foarte bine. Aș fi putut să rămân și eu la nivelul acesta dar mie tata îmi spunea: „Nușica, tu poți mai mult”. Eu îi spuneam că alte fete sunt frumoase, au păr blond, ochii albaștri, iar el îmi spunea: „Tu ești deșteaptă, Dumnezeu ți-a dat atâtea daruri”. „Și asta ajută la ceva?”, îl întrebam eu, iar el mă încuraja mereu și-mi spunea că eu pot mai mult, și eu nu prea înțelegeam ce vrea să spună cu asta. Ce am înțeles a fost că învățând bine, prinzând din zbor limba franceză, recitând poezii, îmi făceam prieteni. Colega mea de bancă îmi spunea: „Dacă îmi faci lecția la franceză îți dau pachetul meu”. Vai, cum să nu. Eu niciodată n-am văzut salam în pachet. Altădată am primit în același fel o păpușă, și am văzut că învățând bine îmi fac prieteni chiar pe cei ce nu mă plac. Șatra era împotriva mea să învăț, nu mai aveam respectul șatrei. Când am ajuns la facultate am devenit chiar o trădătoare, dar deja acum obținusem alte valori, mă raportam la altceva decât se raporta șatra și am mers în continuare. Mama, până la urmă m-a iertat, cu toate că dacă vorbea despre mine spunea că sunt cam nebună, că merg la facultate, cam nebună... Dar tata m-a susținut. Îmi spunea la telefon: „Tu poți Nușica, roagă-te și o să treci cu bine. Cântă tata și-ți trimite zece lei, nu mai fura ciorbe de la cantină că e păcat”. Am avut susținerea tatălui meu și am avut încrederea în Dumnezeu. Această încredere nu a venit brusc, ci a venit pe măsură ce am experimentat necazuri, încercări, provocări. Atunci mi-am zis: „la să mă așez eu în genunchi, să vedem dacă chiar mă ajută Dumnezeu”. Relația mea cu Dumnezeu s-a cimentat cu fiecare experiență, cu fiecare durere, mai târziu cu fiecare naștere, când nu înțelegeam de ce îmi dă Dumnezeu copii, că eram săraci lipiți pământului, eu și soțul meu. Dormeam pe jos, pe ciment și nu aveam nici ce mânca și... iar, alt copil. Mai târziu am înțeles că în spatele oricărei provocări se ascundea o mare, mare binecuvântare. La acea vreme nu aveam ochii spirituali formați, destul de maturi. Dar acum, când privesc retrospectiv, chiar și mahalaua, chiar și tatăl meu care cânta cu acordeonul pe umeri... (nu mai este în viață, a plecat la Domnul), a fost cea mai mare binecuvântare. În spatele unui blestem, a unui handicap, a unei boli, a unei sărăcii cumplite, se ascunde de fapt o mare binecuvântare pe care o primim de la Dumnezeu.

REPORTER: Doamna Nușă, vă mulțumim, ne oprim aici și vom continua în ediția următoare a emisiunii „La ordinea zilei”.

Asociația COPII PENTRU CRISTOS a fost fondată în 1993 de un mic grup: o familie din Scoția, Harry și Wilma Somerville împreună cu mine, Viorica Jorja. Împreună am început să facem instruiți pentru învățători și să-i abilităm să lucreze cu copiii în Biserici, apoi și în afara lor, în cluburi biblice, prin case.

Următorul pas a fost construirea unei tabere pentru copii la Vârfurile, în județul Arad, tabără care a început să funcționeze în același an (1993) până azi. Deși am început atunci în condiții foarte modeste, construcția a continuat peste ani, în funcție de cât ne-au permis resursele financiare.

Anul acesta, cu voia Domnului, vom avea chiar 12 serii în care s-au înscris 500 de copii. Anul trecut, în cursul celor 10 serii de tabără, s-au încrezut în Domnul 79 de copii care au rămas după lecții să fie sfătuiți și ajutați în dorința lor de a porni o nouă viață cu Dumnezeu. Este o lucrare minunată, care presupune multă muncă în pregătirea adecvată a lecțiilor biblice, cântece, versete, jocuri, povestiri misionare... pe lângă menținerea clădirilor.

În 2014 am început o lucrare nouă, CASA HARRY, luând spre creștere și educare copii orfani sau părăsiți de părinții lor. Înființarea unei case de copii a presupus o nouă construcție chiar lângă tabără, la parter o sală de sport, iar la etaj copiii aflați în grija noastră permanentă.

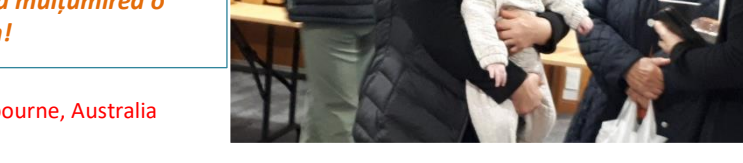
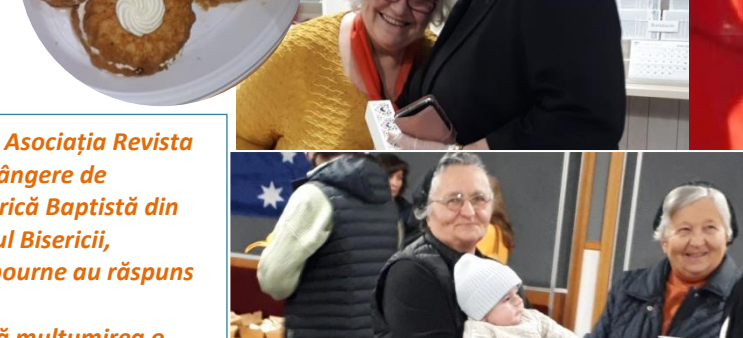
În prezent la mansarda acestei clădiri avem un grup de 9 refugiați din Ucraina: 2 femei și 7 copii. Ei au venit la noi din 17 martie și există bani europeni pentru susținerea refugiaților, dar numai pentru persoanele private care-i găzduiesc, iar noi nu beneficiem de nimic deoarece suntem o organizație non-guvernamentală. Dar Dumnezeu continuă să ne susțină! Suntem foarte recunoscători pentru tot ajutorul venit și din Australia de-a lungul anilor.

Rugați-vă pentru lucrarea aceasta, ca Domnul să trimită oameni cu entuziasm și dragoste să o continue. Am avea nevoie de o familie care să locuiască în tabără, ca niște părinți, care să înțeleagă lucrarea și ce e nevoie de făcut acolo... Ar putea fi din Australia? Poate vă fac să zâmbiți, dar așa cum i-a trimis pe Wilma și Harry, El ne poate surprinde din nou! Mulțumim pentru dorința de a ne ajuta!

Cu dragoste în Cristos, Viorica Jorja

Pentru a veni în sprijinul acestei lucrări, la îndemnul Duhului Sfânt, Asociația Revista Speranța, în colaborare cu Bisericele din Melbourne, au inițiat o strângere de ajutoare organizând o Expoziție cu vânzare de prăjituri. Prima Biserică Baptistă din Australia, păstorită de fratele Teofil Ciortuz, a pus la dispoziție holul Bisericii, bucătăria și tot ce a fost necesar. Toate Bisericele Creștine din Melbourne au răspuns acestei chemări.

Întreaga sumă adunată cu acest eveniment a fost de \$9,000. Toată mulțumirea o aducem Domnului Isus, și toată gloria, onoarea și închinarea. Amin!

BOTEZURI LA CINCIZECIME

Prima predică apostolică - Predica de la cincizecime

Păstor Gabi Izsak, Biserica Penticostală Philadelphia Melbourne
(continuarea predicii de la botezul din 5 Iunie 2022, de la pag.7)

*„În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui”.
(Fapte 2:1-6)*

Apostolul Petru, ca purtătorul de cuvânt al apostolilor, a ieșit în față și, în confuzia generală, a explicat ce se întâmplă. El încadrează coborârea Duhului Sfânt într-un plan profetic al lui Dumnezeu, profeția lui Ioel.....
Iată ce spune Cuvântul în continuare, versetul 37: *„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: Fraților, ce să facem?”* Vedem în continuare ce s-a întâmplat în ziua cincizecimii și care e recomandarea pe care a făcut-o omul lui Dumnezeu pentru ei atunci, și pentru noi toți: *„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru. Și cu multe alte cuvinte mărturisirea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.”* (v. 38-40) Era o mare mulțime de oameni și din cele cel puțin 16 națiuni venite la sărbătoarea cincizecimii. Mulțimea aceasta de oameni rămâne străpunsă în inimă, spune Cuvântul lui Dumnezeu, dar din această mulțime, a fost o categorie despre care citim: *„Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.”* (2:41)

Primul botez creștin s-a oficiat la Ierusalim, la cincizecime. După predica Apostolului Petru, Duhul lui Dumnezeu a lucrat, și am deplină încredințare că Duhul Domnului este prezent aici, la Biserica Philadelphia și ne cercetează în măsura în care și noi suntem deschiși. Nu-i suficient să fii străpuns în inimă - mi-a plăcut cântarea, fanfara, corul, mi-au plăcut mărturiile - și mulți puteți fi cercetați, străpunși în inimă, dar aceasta nu este suficient și nu reprezintă o pocăință sinceră, o întoarcere reală la Dumnezeu. De aceea spune Scriptura că doar acei care au primit propovăduirea, doar acei ce au crezut.

Lucrarea din această zi face parte din mandatul Domnului Isus către Biserică: *„Mergeți în toată lumea și faceți ucenici...”* Mă adresez vouă, celor 12. Până în această zi ați fost membri aparținători ai Bisericii, părinții v-au adus la binecuvântare, s-au străduit pentru

voi în tot ceea ce privește creșterea voastră fizică și spirituală, dar abia în momentul botezului sunteți parte din ucenicii Domnului Isus. Abia din momentul acesta vă identificați cu trupul lui Isus Cristos, care este Biserica. Și Domnul continuă: *„botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh”*. Și această relatare continuă: *„la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.”* Aceștia sunt cei care au primit propovăduirea și s-au botezat. Ei s-au alăturat celor 120 din odaia de sus, care au experimentat botezul cu Duhul Sfânt și vorbirea în alte limbi.

Vedem că botezul face parte din mandatul Bisericii. Biserica, atâta vreme cât este aici, că se cheamă penticostală sau baptistă, sau de altă nuanță evanghelică, va practica botezul, lucrare pe care a împuternicit-o Domnul. Biserica nu va trece pe lângă Iordan, pe lângă apă niciodată, ci întotdeauna îi va chema pe oameni să vină și să se identifice în moartea și învierea Domnului nostru. Botezul este mărturia exterioară a unei lucrări interioare. Au fost mulți oameni la Ierusalim, mulți au ascultat Evanghelia, mulți au rămas străpunși la inimă. Și azi sunt oameni care vin și ascultă Cuvântul predicat, sămânța a fost aruncată, iar mai devreme sau mai târziu Duhul lui Dumnezeu, care este la lucru și preia sămânța aceasta, va lucra și va aduce mântuire. Uneori zicem că este zadarnic, atâtea servicii divine, predicăm și nu se întâmplă mare lucru, dar nu uitați că niciodată lucrarea lui Dumnezeu nu este zadarnică. Domnul veghează ca lucrarea Lui să se împlinească în totul după voia Lui. Există un număr deplin de neamuri care vor avea parte de intrare în Biserică și apoi în împărăția lui Dumnezeu.

Apostolul Petru descrie astfel botezul: *„Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupesti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Cristos”*. Sunt multe ritualuri de botez care se practică, dar din perspectiva creștină botezul este *„mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu”*. Vrei să-L slujești toată viața pe Domnul? Atunci botezul este această mărturie a cugetului tău curat. Vei fi curățat de sângele Domnului Isus Cristos și de Duhul lui Dumnezeu.

Botezul este de asemenea dovada primirii Cuvântului lui Dumnezeu, dovada credinței. Astăzi fac o afirmație curajoasă înaintea dumneavoastră: Un om care zice că e credincios și ocolește apa botezului, din punctul de vedere al Scripturii, este pe nicăieri. „*Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit*”. (Marcu 16:16) Sunt cuvintele Domnului Isus, aceasta este ordinea în planul lui Dumnezeu, iar ordinea este foarte clară: se predică Evanghelia - puterea lui Dumnezeu pentru cel care crede. Evanghelia are o forță tainică de transformare, Evanghelia îi unește pe oameni, îi maturizează spiritual. Se predică Evanghelia iar Duhul lui Dumnezeu însoțește întotdeauna predicarea Evangheliei. Cine crede Evanghelia, cine crede că Isus este Domnul, nu are cum să nu mărturisească lucrul acesta prin botez. Credință fără botez nu există. Din punctul de vedere al Scripturii - cine crede se botează. Și vreau să fac o subliniere aici: botezul este legat de mântuire.

Am trecut prin doi ani de pandemie, Bisericele în *lock down*, ne-am dorit mult să putem fi din nou împreună și să-L slujim pe Dumnezeu. Undeva în fibra noastră, în interiorul nostru, Dumnezeu a pus gândul veșniciei. Într-un context sau altul fiecare se întreabă: „*Ce voi face? Au murit atâția oameni, sute, mii, milioane de oameni au murit. Ce facem?*” Dragii mei, ce facem? Nu se termină totul la groapă, Cristos a înviat din morți cu moartea pe poarte călcând. Ultimul cuvânt nu îl are moartea în lumea aceasta, chiar dacă planeta pe care noi trăim este planeta morții! Dar ultimul cuvânt nu-l are moartea. Ultimul cuvânt îl are Învierea și Viața. Domnul a spus: „*Eu sunt învierea și viața, cine crede în Mine, chiar dacă va muri va trăi, și cine crede în Mine nu moare niciodată!*”.

Nu moartea are ultimul cuvânt. Urmează veșnicia. Vrem să stăm în prezența lui Dumnezeu, vrem mântuire? Dar vedem că atât Mântuitorul cât și apostolii au legat mântuirea de botez. Nu au zis că se poate avea mântuire așa cum vrei, trăiește cum vrei că Domnul e bun și ne primește pe toți în Rai. Este fals, nu există așa ceva! Domnul a zis: „*Cine crede și se botează va fi mântuit*.” Apostolul Petru „*cu multe alte cuvinte, mărturisirea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.*”

Dragi candidați, prin faptul că în această dimineață intrați în apa botezului, ați intrat pe drumul mântuirii. Botezul nu este capăt de drum, botezul este începutul drumului. Ați intrat pe un drum cu urcușuri și coborâșuri, cu provocări, un drum care nu este ușor. Dar am o veste bună pentru noi toți: pe drumul acesta spre Împărăția lui Dumnezeu nu suntem niciodată singuri. Chiar dacă vom fi părăsiți de unii și de alții, Domnul Isus Cristos a promis că este cu fiecare dintre noi: „*Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin*”. Dragi candidați, voi în această zi vă luați de braț cu Domnul și împreună mășăluiti spre Împărăția lui Dumnezeu. Începutul este în apa botezului din Biserica Philadelphia, dar finalul este pe plaiurile Cerului. Asta doresc pentru voi și pentru toți cei ce au trecut prin apa botezului în această Biserică, în cei 20 de ani când a fost inaugurat acest locaș de închinare. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți.

Dacă mai este cineva care încă mai are rezerve față de botez, așa cum îl găsim în Biblie, vă rog să rețineți că Domnul a zis: întâi Evanghelie, apoi credință și apoi botez. Cine urmează pașii aceștia are parte de mântuire. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți.

Ubuntu!

Un antropolog le-a propus copiilor unui trib african un joc:

A așezat un coș cu fructe lângă un copac și le-a spus: „*Primul copil care ajunge la copac va primi coșul*”.

Când a dat semnalul de start, a fost surprins să vadă că toți mergeau împreună, ținându-se de mână până când au ajuns la copac și au împărțit fructele!

Când i-a întrebat de ce au făcut asta, când oricare dintre ei ar fi putut obține coșul numai pentru el, au răspuns cu uimire: *Ubuntu!*

„*Cum poate fi unul dintre noi fericit în timp ce ceilalți sunt triști?*”

Ubuntu în civilizația lor înseamnă: „*sunt pentru că suntem!*”

Acest trib cunoaște secretul fericirii care s-a pierdut în toate societățile care le transcend și care se consideră societăți civilizate!

Mai avem multe de învățat până la a fi fericiti!

TU, DOAMNE, ÎNCĂ STAI CU NOI LA MASĂ...

Tu, Doamne, încă stai cu noi la masă...
Cu noi – acei haini, ce te-am vândut,
Și ne sfințești cu vin și pâine-aleasă
Și ne tot ierți, frângându-ți Sfântul Trup...

Ne tot aduni la Cina cea de Taină –
Trecându-ne prin veacuri, ne mângâi,
Când noi purtăm ca Iuda pe sub haină
Arginții și păcatul cel dintâi...

Și iar, și iar trădarea e aproape,
Și iarăși vor pe Cruce să te suie,
Iar noi, cei rădăciți, pierduți în noapte,
Ți-am pregătit și spini și aspre cuie...

Și tot mâncăm... păgâni, gustăm din viața
Cea veșnică, pe care-o dăruiești
Tot nouă – celor fără de speranță,
Smintiți de bezna grijilor lumești...

Tu, Sfinte, încă stai cu noi la masă,
Iar noi te-om vinde iar printr-un sărut...
Ne iartă, Doamne, firea păcătoasă
Și nu ne părăsi, chiar de-am căzut...

Diana Sara Daranuța

Pocăință *Zorica Latcu*

Nevrednică sunt, Doamne, milostivirii Tale
Și Ți-as cerși iertare, dar nu știu cum să cer,
Ci Tu pricepi cuvântul din mute osanale
Și tâlcul rugăciunii de lacrimi și tăceri.

Îmi știu fărădelegea: greșită sunt, Stăpâne,
Prea mult am stat cu ochii plecați, cătând în lut,
Prea multe griji avut-am de zilele de mâine
Și n-am iertat când rana în suflet m-a durut.

Ți-am prea iubit făptura, dar Te-am uitat pe Tine,
Și cântecul țărânei l-am ascultat prea mult.
Am irosit comoara de armonii divine
Și glasul cel de taină eu n-am vrut să-l ascult.

Mi-am împletit cântare din grele flori de tină,
Am îndrăgit mirosul de verde și de crud,
Am prea iubit amurgul, cu zarea-i de lumină
Și turma de căprițe cu botul mic și ud.

Mi-am împletit cântarea din floare de mătăasă,
Am îndrăgit mirosul de miere și de tei,
Am prea iubit podoaba și haina de mireasă,
În zâmbetul câmpiei mijind sub pașii mei.

Nevrednică sunt, Doamne, milostivirii Tale,
Căci n-am sporit talentul, pe care mi l-ai dat,
Ci ca un rob netrebnic am irosit în cale
Mulțimea milei Tale și darul Tău bogat.

Acum, cutremurată de taina Cinei sfinte,
Stau, Doamne, înaintea-Ți, în goliciunea mea,
M-apasă greu pe umeri aducerile-aminte
De patimile firii, de toată pofta rea.

Din gând smerit primește, Isuse, rugăciunea,
Hrănește-mă pe mine cu har îmbelșugat,
Adăpa-mă cu milă, îmbracă-mi goliciunea
Cu raza de sfințenie din chipul Tău curat.

Să nu mă lași, Preabune, să plec nemângâiată,
Căci îmi cunosc păcatul și taina Ta o știu.
Strig către Tine, Doamne, din inima plecată,
Să nu mă lepezi astăzi, ci lasă-mă să viu.

Sfințește-mă, Isuse, și taina mi-o arată,
Pogoară-n minte harul prin ungerea cu mir,
Și fă să nu mă ardă văpaie-nfricoșată,
Când buza mea de tină sorbi-va din Potir.

De la comunism la creștinism

Vocea Martirilor finanțează cheltuielile pentru studenții Bibliei din națiunile persecutate. Acest lucru atinge nu numai studenții, ci și nenumăratele vieți care sunt schimbate ca urmare a proclamării Cuvântului lui Dumnezeu. Oferindu-le o alocație pentru cazare, transport și resurse, studenților li se oferă libertatea de a se concentra asupra studiilor lor de dragul Împărăției lui Dumnezeu. În lumina acestui fapt, există întotdeauna nevoia de predicare a Cuvântului lui Dumnezeu. În 2021, Vocea Martirilor a sponsorizat 10 studenți din Mongolia Interioară și regiunea de nord-est să studieze la o școală biblică din Beijing.

Ceea ce urmează este o relatare a modului în care unul dintre studenți a venit la Cristos și a fost chemat să studieze la Colegiul Biblic.

O familie locuia într-un oraș mic din Mongolia Interioară. Ah Lam era creștină de 15 ani, dar soțul ei, Hu, era comunist. Ah Lam împărtășise Evanghelia lui Hu și fiului ei, Jun, și le-a demonstrat dragostea lui Cristos. Cu toate acestea, Hu și Jun au refuzat să-L accepte pe Isus; ei au afirmat că singurul adevăr era comunismul marxist-leninist și ateismul care era predat în școli, la televizor și în învățătura oficială a guvernului. Hu o trata uneori pe Ah Lam cu răutate, dar ea nu spunea niciodată un cuvânt rău și nu s-a plâns niciodată. S-a străduit să fie o soție bună și s-a rugat pentru Hu timp de 15 ani.

În martie 2019, Hu a fost diagnosticat cu cancer la ficat. Pe măsură ce starea lui s-a înrăutățit, Ah Lam a continuat să-i spună că, în acord cu învățătura Bibliei, oamenilor le este rânduit să moară o singură dată și că după aceasta urmează judecata. Ah Lam a încercat să-l convingă, dar Hu a refuzat continuu. În câteva luni, sănătatea lui Hu s-a înrăutățit semnificativ.

În ajunul Crăciunului, Hu era aproape de moarte. Ah Lam și Jun îl țineau de mână. Deodată a deschis ochii și a strigat: „Sunt un păcătos, Doamne Isuse, mântuiește-mi sufletul!”. Toți oamenii din jurul patului au fost uimiți și au crezut că delirează, vorbind prostii. Dar Hu a spus o rugăciune lungă, mărturisindu-și păcatele și acceptându-L pe Isus ca Mântuitor al său. El i-a mai spus lui Jun: „Trebuie să crezi, Domnul Isus este singurul adevăr, El este cale și viață!”. Câteva ore mai târziu, Hu a murit, odihnindu-se în pacea Mântuitorului și a Domnului. Multe dintre rudele și prietenii lui Hu nu au înțeles de ce acest bărbat a făcut o astfel de răsturnare în acea noapte, după ce a fost un comunist ferm de peste 50 de ani. Ah Lam știa că era pentru că

harul și mila lui Dumnezeu veniseră peste oia Lui pierdută. Câteva zile mai târziu, pastorul Bisericii locale a organizat o înmormântare creștină pentru acest tată și a transmis un mesaj evanghelic în fața a 100 de colegi și prieteni ai decedatului, dintre care majoritatea erau ate.

Jun a fost uimit că Hu trecuse atât de drastic de la ateismul ferm la creștinism. Și-a amintit și de ultimele cuvinte ale lui Hu către el. A început să se îndoiască de ce scriau ziarele și ceea ce predau profesorii la școală – Duhul Sfânt a început să lucreze în inima lui Jun. Într-o zi din ianuarie 2020, Jun i-a spus lui Ah Lam: „Mamă, te iubesc, îmi iubesc tatăl și aș vrea să-L accept pe Isus ca Salvator personal, așa cum ai făcut-o tu și tata. Sper să fiu cu tine în veșnicie, pentru totdeauna, să nu fiu niciodată despărțit de tine”. În acel moment Domnul a câștigat întreaga familie.

În anul următor, Jun a fost botezat și s-a alăturat comunității de tineri a Bisericii locale; a devenit un adevărat urmaș devotat, născut din nou, al Domnului Isus. După un an și observarea lui Jun, bătrânii și pastorul au confirmat chemarea lui Dumnezeu asupra vieții lui. Ei au scris consiliului de administrație al școlii biblice în numele lui Jun să aplice la studiul teologiei. Aceștia au cerut și ajutor financiar pentru tânăr.

De când a devenit cunoscută convertirea lui Hu, guvernul a încetat toate drepturile la pensie pentru familie. Un oficial guvernamental a declarat: „Soțul dumneavoastră nu este un adept al comunismului, nu este membru al nostru, nu vă putem oferi nicio pensie. Domnul vostru, Isus, să vă hrănească...!” Familia a început să sufere din punct de vedere financiar. După multă rugăciune, consiliul a decis să-l ajute pe Jun să-și înceapă studiul teologic la școala biblică. Vocea

martirilor acoperă toate cheltuielile. Vă rugăm să vă rugați pentru Jun, deoarece viața lui este transformată de Cuvântul lui Dumnezeu și se pregătește pentru o viață de slujire.

Marcel Enuică,
Regional Relationship Manager - Victoria,
menuica@vom.com.au, +61 457 689 169

CU DUMNEZEU ÎN SUBTERANĂ

de Richard Wurmbbrand

(Reprodus cu permisiunea fratelui Mihai Wurmbbrand)

Aristar a murit în februarie. A trebuit să se sape adânc în zăpadă și să se spargă pământul tare ca fierul, ca să poată fi îngropat în cimitirul închisorii, alături de starețul Iscu, Gafencu, Bucur și vreo douăzeci alții, pe care-i cunoscusem în camera 4.

Patul lui a fost preluat de Avram Radonovici, care fusese critic muzical în București. Avram știa lungi pasaje din muzica lui Bach, Beethoven și Mozart și le putea îngâna ore întregi. Reușea s-o facă atât de bine, de parcă am fi fost la un concert simfonic. Dar ne adusesse un dar mult mai prețios. Din cauza tuberculozei, care-i atinsese șira spinării, purta, când a fost adus la Târgu Ocna, un aparat ghipsat. Când ne-am uitat mai atent la el, am văzut că vârându-și mâna la piept, sub carapacea cenușie de gips, a scos o carte mică, zdrențuită. Niciunul dintre noi nu mai văzuse de ani de zile vreo carte. Avram stătea culcat în liniște, până și-a dat seama câți ochi iscoditori îl fixau.

„Cartea dumneavoastră, am zis, ce carte e? De unde o aveți?” „Este Evanghelia după Sfântul Ioan”, a zis Avram. „Am reușit s-o ascund în ghipsul de pe torace, când a venit poliția să mă ridice.” Și a zâmbit: „Vreți să v-o împrumut?” Am luat cărticica în mâini ca pe o pasăre vie. Nici o doctorie salvatoare n-ar fi fost mai prețioasă pentru mine. Eu, care știam mult din Biblie pe dinafară și predicam din ea, constatam că o uit cu fiecare zi. Încercasem adesea să mă mângâi, gândindu-mă la marele avantaj pe care-l aveam prin lipsa Bibliei: în timp ce citim ceea ce Dumnezeu a spus profeților și sfinților, putem uita să mai ascultăm ce are să ne spună El nouă.

Evanghelia a trecut din mână în mână. Tuturor le era greu să renunțe la ea. Cred că închisoarea a fost mai dură pentru oamenii instruiți. Muncitorii din fabrici și țărani au găsit aici o societate mai variată decât cunoscuseră înainte, dar omul cu carte era ca un pește aruncat pe nisip. O mare parte din cei închiși în camera 4 învățaseră toată Evanghelia pe dinafară și în fiecare zi o discutam între noi; dar trebuia să fim atenți cu cei pe care-i admitem în cercul nostru secret. Această Evanghelie ne-a ajutat să aducem la Isus pe mulți, printre alții pe profesorul Gheorghiu, care, trăind în preajma atâtor creștini, se apropiase tot mai mult de credință. Cuvintele Sfântului Ioan desăvârșeau această apropiere, dar o barieră, totuși, mai exista. „Am încercat din nou să mă rog”, a zis

profesorul. „Dar între recitarea formulelor ortodoxe învățate în copilărie și cererea ajutorului de la Cel Atotputernic, față de care nu am nicio pretenție, nu rămân multe de spus. Asemenea regelui din Hamlet, cuvintele mele zboară în sus, în vreme ce gândurile îmi rămân pe pământ.”

I-am povestit despre un păstor care a fost chemat la căpătâiul unui om aflat pe patul de moarte. A vrut să se așeze pe un fotoliu alături de pat, dar bătrânul a zis: „Vă rog, nu vă așezați acolo!” Așa că păstorul a tras un scăunel, i-a ascultat spovedania și i-a dat sfânta cină. Bătrânul și-a revenit și a zis: „Să vă povestesc istoria acestui fotoliu. Acum cincizeci de ani, când eram tânăr, fostul păstor al Bisericii noastre m-a întrebat dacă mă rog. I-am răspuns: Nu. N-am cui să mă rog. Chiar dacă zbier din răsputeri, nici omul de la etajul de sus nu mă aude. Cum să mă audă, așadar, Dumnezeu din ceruri?” Bătrânul păstor mi-a răspuns cu blândețe: „Atunci nu te ruga. Șezi doar liniștit, dimineața, cu un alt fotoliu în fața ta și închipuie-ți că pe el șade Isus Cristos, așa cum a șezut în multe case din Palestina. Ce l-ai spune?” Am răspuns: „Dacă-aș fi cinstit, l-aș spune că nu cred în El”. Păstorul i-a zis: „Ei bine, asta arată ce este cu adevărat în mintea ta. Ai putea să mergi mai departe și să-L provoci: dacă există, atunci să ți-o dovedească. Sau, dacă nu-ți place felul în care Dumnezeu cârmuiește lumea, de ce să nu l-o spui? N-ai fi primul care se plânge. Regele David și Iov l-au spus lui Dumnezeu că-L socotesc a fi nedrept. Poate că vrei ceva? Atunci spune exact ce anume. Dacă primești acel ceva, mulțumește-L. Toate acestea fac parte din rugăciune. Nu înșira cuvinte convenționale. Spune ceea ce se află cu adevărat în inima ta”.

Muribundul a continuat: „N-am crezut în Cristos, ci în bătrânul păstor. Ca să-i fac pe plac, m-am așezat în fața unui fotoliu și m-am prefăcut a crede că Isus ședea în el. Timp de câteva zile a fost un joc. Apoi, am știut că El era cu mine. I-am vorbit unui Isus real, despre lucruri reale. Am căutat îndrumare și am primit-o. Rugăciunea a devenit un dialog. Tinere, au trecut cincizeci de ani și eu continui să vorbesc cu Isus, care șade, uite, în fotoliul acesta”.

Am încheiat spunând: „Păstorul s-a aflat acolo când, murind, omul a întins, ca ultim gest, o mână către prietenul nevăzut din fotoliu”. Profesorul m-a întrebat: „Așa vă rugați și dumneavoastră?” Am zis: „Îmi place să cred că Isus stă lângă mine și că pot să-l

vorbec Lui așa cum vă vorbec dumneavoastră. Oamenii care L-au întâlnit în Nazaret și Betleem nu-l adresau rugăciuni. Îi spuneau ce aveau pe suflet și tot așa ar trebui să facem și noi”.

„De ce crezi că mulți dintre cei care au vorbit cu El în Palestina, acum două mii de ani, nu au devenit, totuși, ucenicii Lui?” a întrebat Gheorghiu. „Timp de secole, evreii s-au rugat să vină Mesia; și mai tare decât toți – sinedriul, tribunalul suprem. Dar, când El a venit, L-au batjocorit și L-au scuipat și L-au trimis la moarte, fiindcă ultimul lucru pe care-l doreau era să vină cineva să tulbure rutina lor confortabilă. Acest lucru este valabil pentru toate națiunile din zilele noastre.”

Profesorul a devenit creștin. Mi-a spus: „Când v-am văzut pentru prima dată, am avut premoniția că dumneavoastră aveți să-mi dați ceva”. Asemenea intuiții nu sunt neobișnuite în pușcărie. Când se rup

legăturile cu lumea exterioară, dobândești un văz pentru cele nevăzute. Am devenit foarte apropiati. Ședeam tăcuți și uneori el rostea gândul pe care îl aveam în minte. Așa ar trebui să fie între prieteni și între soț și soție, dar rareori se întâmplă să fie.

În luna martie a venit un dezgheț. Țurțurii s-au topit, iar din zăpadă rămăseseră petice pe lângă ziduri. Au apărut muguri pe copacii goi și am auzit păsări cântând. Am simțit fiorul vieții renăscând prin mâinile noastre degerate, prin picioarele înfășurate în zdrențe și fețele înțepenite de frig.

O știre a electrizat închisoarea. Un deținut dus la spital în oraș a văzut-o pe femeia care freca podelele plângând. „Ce s-a întâmplat?” a întrebat-o. „Tătucl nostru, Stalin, a murit!”, hohotea ea. „Scrie în ziare”. Noi n-am vărsat nicio lacrimă.

(va continua)

Tăcere...

de Carmen Motora

David, copil bălai, tocmai e uns de Samuel cu untdelemn. Semn că e pus deoparte pentru Dumnezeu. Băiatul bălai cu inimă bună, bălaie și ea, primește dintr-un corn ungerea că va fi împărat. Chiar în mijlocul fraților lui. În fața tatălui său, uimit și el David uns împărat! Grozav! Și totuși... David se întoarce la oițele lui. Aceleași oi blănoase și umile. Aceleași provocări. Aceleași haine mirosind a oi. Nu de împărat. Aceleași dușmani. Ba chiar mai mulți!

David, după această zi, gustă... tăcerea! O tăcere de neînțeles. Este împărat... la oi încă. Știe că este împărat și totuși nu vede nimic! Decât oi și pășune. Știe însă ceva sigur: Dumnezeu e Împăratul Lui! Și El are timpul Lui. Căile Lui. Felul Lui. Și de asta îl iubește așa mult!

Tăcere în lumea văzută. Însă nu e tocmai așa și în lumea nevăzută.

Duhul se îndepărtează de Saul din cauza neascultării. Vine peste David, păstoraș cu inimă bună. Mirosind a oi, dar și a bunătate, David e împresurat de Duh, din acea zi. Și în zilele următoare. David nu e încă împărat, însă inima lui a devenit Împărăția Dumnezeului lui. Peste mai bine de 16 ani, va deveni împărat!

Uneori tăcerile ne par de neînțeles. Nimic nu se mișcă. Suntem tot la „oile” noastre. Tot la preocupările de zi cu zi. Aceleași. Mirosim a banal și a nemișcare, a tăcere grea. Însă nevăzutul e în frământare! Duhul Lui ne tăbărăște și ne inunda zi de zi. Demonii se zvârcolesc de ciudă. Noi însă știm ceva: suntem Împărăția Tatălui! Restul nu contează! Vor trece poate ani buni până vom deveni „împărați”.

Să trăim ca și David: la „oilele” noastre, mirosind a „păstori”, dar ducând pe pășuni Împărăția Tatălui! Și cântând mereu ca și el, să ne salte inima bună de tot.

NECROLOG

EMANOIL CĂIȚĂ-MÎNDRĂ
(20.08.1935-14.06.2022)

În anul 1934, în Biserica Baptistă de pe strada Dianei din Brăila acelor ani, se căsătoreau Serafim Căiță-Mîndră (născut în orașul Ismail din Basarabia, aflat în Ucraina de astăzi) și Nadejda Ucraineț (născută în Cetatea Albă, Basarabia, azi Ucraina). În anul următor, pe 20 august 1935, se naștea primul lor copil, Emanoil Căiță-Mîndră. După Emanoil au mai urmat patru copii, respectiv, Ana, Petru, Rodica și Serafim Jr.

Încă de mic copil, Emanoil a cunoscut greutățile vieții. Văditudinile acelor timpuri aveau să lase urme și asupra familiei lui, în special în perioada celui de-al doilea război mondial care a durat din 1939 până în anul 1945.

La vârsta de 7 ani, Emanoil a fost înscris la școală. A terminat 6 clase la Școala Generală Primară de Băieți și Fete din Brăila. Când familia s-a mutat în Constanța, Emanoil a continuat clasele a 6-a și a 7-a la Constanța, acolo absolvind cursurile școlii primare! La vârsta de 12 ani, respectiv în anul 1947, la doi ani după încetarea războiului, Emanoil și familia sa se aflau în timpul foametei, în Constanța. El a relatat și povestit în nenumărate rânduri cum se ducea pe calea ferată și în zona gării, precum și în zona Palas, la doar 12 ani, aduna toată ziua boabe de porumb, grâu și floarea soarelui căzute din vagoane pe calea ferată, iar după amiaza, spre seară, ajungea acasă la familie cu traista plină de boabe. Mama lui le măcina manual și făcea o turtă multicoloră căreia ei îi spuneau „turtoi”. Atunci familia era compusă din 5 persoane, 3 copii și părinții, ultimii doi frați urmând a se naște la 15, respectiv 18 ani după primul născut, Emanoil. În anul 1954, la vârsta de 19 ani, Emanoil se întoarce la Dumnezeu și este botezat de fr. păstor Ion Dăduică în Biserica Baptistă din Constanța.

În anul 1961, în Constanța, Emanoil s-a căsătorit cu Dorica Tucloș în Biserica Baptistă din Constanța. În următorii 20 de ani, familia avea să se mărească constant fiind binecuvântată cu 13 copii, 8 băieți și 5 fete: Emanoil Jr. (născut în anul 1962) urmat de Minodora, Magdalena, Daniel, Filomela, Laurențiu-Teofil, Ionatan, Ligia-Ana, David, Dorica, Simon, Eduard și Ștefan! În anul 1963, după doi ani în Constanța, Emanoil și familia s-au mutat definitiv în Brăila. Acolo a continuat studiile în paralel cu munca, a terminat liceul seral obținând Diploma de Maturitate (ceea ce astăzi se numește Diploma de Bacalaureat), după care a absolvit o școală tehnică în domeniul agricol. A lucrat ca statistician, tehnician principal la biroul de investiții. Timp de 20 de ani a fost șeful protecției muncii la cea mai mare fabrică de conserve din Brăila. A avut peste 40 de ani vechime în muncă, dintre care peste 30 de ani în departamentul tehnic.

A lucrat în slujba Domnului toată viața; mai întâi ca dirijor la Biserica Baptistă din Brăila, apoi s-a mutat cu familia la Biserica Penticostală din Brăila unde a întemeiat pentru prima dată un cor mixt și o orchestră. A dirijat aceste formații muzicale timp de peste 15 ani, până la revoluția din 1989.

Familia lui Emanoil și Dorica nu a fost scutită de necazuri. Trei dintre copii au decedat: David a decedat în copilărie, în Brăila, în anul 1977, la 6 ani, într-un accident de mașină; Eduard a decedat în anul 1980, la vârsta de doar 4 luni; iar Daniel a decedat în anul 1999, în Australia, la vârsta de 33 de ani. În anul 2001, soția lui Emanoil și mama copiilor lor trece în veșnicie, în Brăila, la vârsta de 60 de ani, în urma unui cancer pancreatic.

Câteva luni mai târziu, după decesul soției, în anul 2001, Emanoil emigrează definitiv în Australia, ca să fie alături de copii. Timp de 7 ani ține doliu în respect față de defuncta sa soție, apoi singurătatea îl determină să se recăsătorească cu Teodora. Aceasta îi este sprijin și soție timp de 15 ani, fiind alături de el în tot acest răstimp, până în data de 6 iunie 2022, când un accident nedorit se întâmplă și, în urma căruia, la data de 14 iunie, a trecut în veșnicie.

Emanoil a fost un tată bun, iubitor de copii și familie, și L-a slujit pe Dumnezeu cât a trăit! Lasă în urma lui o familie numeroasă: 10 copii, 21 nepoți și trei strănepoți!

La revedere!

Păstor Teofil Ciortuz

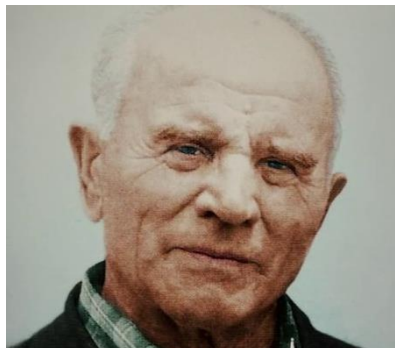

Fratele Emanoil împreună cu sora Teodora

Până nu mă duc!

Traian Dorz (1914 - 1989)

„Abate-Ți privirea de la mine și lasă-mă să răsuflex, până nu mă duc și să nu mai fiu!”. (Psalmul 39:13)

Și tu, frate cititor, ești tot așa de trecător ca și mine! Și tu ești doar ca o suflare, oricât de tare te-ai ținea, oricât de mare ți se pare că ești și oricât de puternic îți pare că sună călcâiul tău când lovești cu el în pământ, sau pumnul tău, în masă. Sunetul pe care îl fac aceste acte ale tale este la fel cu acela pe care îl face pe pământ pasul unei furnici...

Dar actele tale totuși pot lăsa prin lume urme și urmări nespuse de grele și de adânci, pentru tine și pentru alții, atunci când tu ești ceva mai mult decât un simplu individ. De aceea dacă, știi că, oricum, tot te duci, ca să nu mai fii și că în curând nu vei mai fi niciodată cea ce ești astăzi, te rog fii foarte atent la tot ce faci sau ți se cere să faci! Până nu te duci dintre ai tăi, ca să nu mai fii, fă-ți datoria față de ei!

Fă-ți respectuos datoria față de părinții tăi care te-au crescut și te-au ajutat să ajungi ceea ce ești. Nu există o limită, nici în timp și nici în posibilități, de la care să ai drept să spui mamei tale sau tatălui tău: „Nu vă mai datorez nimic!”. Le ești dator totdeauna și după ce se vor duce ei din lume, până te vei duce

și tu! Până nu te duci, fă-ți datoria față de soțul tău, cu toată dragostea, ajutorul, curăția, mângâierea și prețuirea pe care i-ai promis-o în clipa unirii voastre și la care are din partea ta unicul drept în lume! Până nu te duci, fă-ți datoria față de copiii tăi, crescându-i în așa fel încât să fie folositori și lui Dumnezeu și neamului tău! Până nu te duci, ai neîncetat grija unei împliniri ascultătoare de toată voia lui Dumnezeu!... Până nu te duci, dacă încă nu te-ai predat Domnului, ai grijă și fă acum acest lucru! Ca să afli pacea cu Dumnezeu, și iertarea păcatelor tale, și împărtășirea cu Cristos, și dreptul de moștenire în împărăția Lui (2 Petru 1, 11), și mântuirea ta veșnică (1 Ioan 2, 17). Până nu te duci, te rog fă aceste lucruri toate! Până nu te duci, căci după ce te-ai dus, în zadar ai să te căiești că nu le-ai făcut.

Când sufletul este ajuns în Locuința Morților, în chinuri, în zadar se mai roagă, în zadar dorește să spună măcar altora, în zadar regretă lăcomia și necredința sa, în zadar este totul, totul. El nu mai poate face de acolo nimic și pentru nimeni. Nici pentru săracii pe care nu i-a ajutat când era pe pământ, nici pentru cei cărora le datora recunoștința sa. Nu mai poate face nimic pentru familia sa, care pierde în păcate... Nu mai poate face nimic pentru stămpărarea arșiței sale proprii, ca bogatul nemilostiv (Luca 16, 24-26). De aceea, frate om, oricine ai fi tu azi, ba tocmai cu cât ești mai mare și mai puternic, fii mai înțelept și fă acum când poți, ceea ce ai vrea să faci după moarte — și nu vei mai putea!

Fă, până nu te duci, ceea ce ai vrea să fi făcut după ce te-ai dus! Dacă ești mare, fă dreptate, fă milă, fă bine, fă fapte de cinste și de binefacere. Acum, până ai cum, până ai cui, până ai cu ce și până ai când. Căci nu mâine — ci chiar azi te și duci! E așa de puțin timp până când altul va veni în locul tău, va sta pe scaunul tău, va ocupa casa ta, patul tău, averea ta și funcția ta, încât abia de mai ai timp și să poți face ceva din cât ar fi trebuit deja să fi făcut. Grăbește-te, până nu te duci ca să nu mai fii!...

Dumnezeule, Dumnezeul meu, cu ce grabă și cu ce cutremur vād apropiindu-se carul și solii care vin și după mine!... Cât de puțin timp mi-a mai rămas să mai pot face ceva din multul pe care eram dator și care mi-a rămas nefăcut.

O, câtă vreme am pierdut și câte datorii nu mi le-am plătit, Doamne! Nu sunt vrednic nici ochii să-i ridic spre Tine, îndură-Te de robul Tău!... și ajută-mă, Doamne, măcar de azi înainte să mă grăbesc a făptui ceea ce este bine și înțelept. Să mă grăbesc la rugăciune, la pocăință, la mărturisire, la post, la osteneală, la dragoste, la binefacere... Să mă grăbesc să mă îmbogățesc față de Tine, să mă îmbrac în neprihănire... Până nu mă duc! Pentru ca după ce mă voi duce, să aflu un loc fericit la Tine. Amin. (Cristos – Comoara Psalmilor, vol. 2)

Erai atâta de frumoasă !

Liliana Burac

Mamă... sleită de puteri,
După o zi de tras la sapă,
Veneai acasă pe-nserat
Și buzele-ți cerșeau doar apă...

În traistă, doar un colț de pâine,
Uscat de arșița de vară,
Același ce într-un ștergar
L-ai învelit mai de cu seară.

Abia intrată în ogradă
Cătai îndată la pruncuți,
Ștergându-le cu șorțul fața,
Muștrându-i că erau desculți.

Erai și dumneata desculță,
Aveai călcâiele crăpate
La fel ca palmele muncite
Din zori de ziuă până-n noapte.

Însă în ochi aveai Luceferi,
Iar zâmbetul de înger bun,
Erai atâta de miloasă...
Plângeai și piatra de pe drum...

În glas aveai mereu dulceață,
Iar pieptul îți era caldura...
Chiar și dojana cea mai mare
Era amară cu măsură.

În palmele, oricât de aspre,
Era atâta mângâiere
Că aveau puterea să topească
Pe loc și cea mai rea durere.

Iar în sărutul de pe frunte
Era un mir de fericire
Ce ni se prelingea pe suflet
Ca să ni-l umple cu iubire!

La cuptorașul din ogradă
Te apuca să faci mâncare,
Iar Luna presăra cu aur
În mămliga dumată.

Erai atâta de frumoasă...
Erai atât de obosită...
Abia rupeai pe sub genunchi
Câte un băț de răsărită!

Mereu în fugă, după treabă,
Dereticând de zor prin casă,
Puneai un strop de gaz în lampă
Și-apoi ne așezai la masă.

Și la lumina chioară-a lămpii
Și-a candelă de la icoane,
Tăiai cu ața mămliga...
Tot căinând că ne-o fi foame!

Dar în pușinul de pe masă
Era atâta-ndestulare
Că rămânea, întotdeauna
Câte ceva la fiecare.

Și ne-ndemnai să mulțumim
Cu umilință-n rugăciune,
Ca Dumnezeu să se îndure
De noi și-n ziua cea de mâine!

Noi adormeam fără de grijă
În șoapta-nchinăciunii sfinte,
În palmele-ți împreunate
Curgea o lacrimă fierbinte

Pe care n-o vedeam niciunul...
O cunoștea doar Dumnezeu...
Și doar acum, privind în urmă,
Măicuța mea... o știu și eu!

RĂBDAREA-

piatră de temelie în căsnicie

Simona Mihăescu

N

u de puține ori în căsnicie trebuie să rabzi atitudini, vorbe sau gesturi care nu îți sunt pe plac, pentru că nu sunt spuse pe tonul așteptat sau nu corespund modului în care ai gândit că trebuie să decurgă relația. Suntem foarte diferiți și în gândire și în comportament, motiv pentru care pot apărea multe tensiuni.

De exemplu, o persoană care acționează mai târziu, ar putea să „enerveze” pe cineva obișnuit să facă lucrurile „la timp”. În același fel, o persoană care ia decizii cu ușurință poate fi considerată „pripită” de cineva care obișnuiește să calculeze lucrurile și să acționeze doar atunci când este 100% sigur că va avea un rezultat bun. Pentru ambele persoane care alcătuiesc un cuplu este posibil să existe momente în care să răbufnească sau să îl acuze pe celălalt de un comportament greșit. Nu putem schimba multe lucruri în noi înșine, iar cu privire la alții este și mai greu.

Ce este de făcut? Trebuie să ne rugăm pentru răbdare. Răbdarea trebuie pusă în practică, și ea merge mână în mână cu acceptarea, toleranța și dragostea. „*Dragostea este răbdătoare.*” (1 Corinteni 13:4)

Pe cineva pe care îl iubești, chiar dacă se comportă uneori într-un mod neașteptat sau nedorit de tine, îl vei răbda. Numai cine va răbda până la sfârșit micile nedreptăți care i se fac sau la care ar dori să răspundă tăios, acela va avea parte de o căsnicie trainică.

În familie trebuie să ne smerim unul înaintea celuilalt. Cusurile pe care le identificăm la celălalt nu sunt decât instrumente prin care Dumnezeu ne șlefuește și ne îngenunchează mândria. Să înfrunți nedreptatea... Ei bine, chiar dacă nu are dreptate, trebuie să accepți și părerea lui/ei.

Răbdarea ca și roadă a Duhului este o calitate a credinciosului, cu care însă nu se naște, dar pe care o dobândește. Iar în relațiile de familie se învață și se dovedește cel mai bine. Răbdarea se dobândește prin experiențe. Dar nu prin acele experiențe frumoase, în care lucrurile vin de la sine sau se petrec exact așa cum ne-am așteptat. Ea se deprinde tocmai în urma unor așteptări îndelungi. Se dobândește prin încercări și se dovedește tot prin încercări. De regulă cădem la astfel de teste până când ajungem să o deprindem.

Așteptarea cu răbdare aduce roade la timpul potrivit. Aceasta înseamnă să poți aștepta în liniște desfășurarea evenimentelor, să suporti chiar și atunci când îți este greu, dar cu nădejde. Nerăbdarea de a vedea lucrurile că se rezolvă în modul și la timpul dorit de noi îl poate răni uneori pe cel de alături.

Răbdarea este o piatră de temelie în căsnicie pentru că, în lipsa ei, această construcție fragilă se poate dărâma. Este un exercițiu al inimii, prin care se exersează dragostea față de soț/soție. Chiar și atunci când nu îți place cum acționează, cum vorbește sau cum se raportează la diverse situații, nu te grăbi să-i răspunzi sau să reacționezi la mânie.

„*Să vă purtați cu îndelungă răbdare, îngăduiți-vă în dragoste.*” (Efeseni 4:2)
ca să ajungeți să fiți plini de îngăduință răbdătoare, nu doar față de cei din familiile voastre, ci și față de toți oamenii.

A Catholic, a Christian, and a Muslim Speak At A Conference

Brian Canfield, Author

The Muslim religion is the fastest growing religion per capita in the United States, especially in the minority races.

Last month I attended a training. During the training session there was a presentation by three speakers representing the Roman Catholic, Protestant and Muslim faiths, who each explained their beliefs.

I was particularly interested in what the Islamic Imam had to say. The Muslim gave a great presentation of the basics of Islam, complete with a video. After the presentations, time was provided for questions and answers. When it was my turn, I directed my question to the Muslim and asked:

'Please, correct me if I'm wrong, but I understand that most Imams and clerics of Islam have declared a holy jihad [Holy war] against the infidels of the world and, that by killing an infidel, (which is a command to all Muslims) they are assured of a place in heaven. If that's the case, can you give me the definition of an infidel?'

There was no disagreement with my statements and, without hesitation, he replied, "Nonbelievers".

I responded, 'so, let me make sure I have this straight. All followers of Allah have been commanded to kill everyone who is not of your faith so they can have a place in heaven. Is that correct?'

The expression on his face changed from one of authority and command to that of a little boy who had just been caught with his hand in the cookie jar.'

He sheepishly replied, 'Yes.'

I then stated, 'Well, sir, I have a real problem trying to imagine The Pope commanding all Catholics to kill those of your faith or Dr. Stanley ordering all Protestants to do the same in order to guarantee them a place in heaven!'

The Muslim was speechless.

I continued, 'I also have a problem with being your friend when you and your brother clerics are telling your followers to kill me! Let me ask you a question:

Would you rather have your Allah, who tells you to kill me in order for you to go to heaven, or my Jesus who tells me to love you because I am going to heaven and He wants you to be there with me?'

You could have heard a pin drop.

Needless to say, the organizers and/or promoters of the 'Diversification' training seminar were not happy with my way of dealing with the Islamic Imam, and exposing the truth about the Muslims' beliefs.

In twenty years there will be enough Muslim voters in the U.S. to elect the President.

God is Light and in Him is not darkness at all (1 John 1:5)

When I say, "I am a Christian"

Carol Wimmer

When I say, "I am a Christian"
I'm not shouting, "I've been saved!"
I'm whispering, "I get lost sometimes
That's why I chose this way".

When I say, "I am a Christian"
I don't speak with human pride
I'm confessing that I stumble –
needing God to be my guide.

When I say, "I am a Christian"
I'm not trying to be strong,
I'm professing that I'm weak
and pray for strength to carry on,

When I say, "I am a Christian"
I'm not bragging of success.
I'm admitting that I've failed
and cannot ever pay the debt.

When I say, "I am a Christian"
I don't think I know it all.
I submit to my confusion
asking humbly to be taught.

When I say, "I am a Christian"
I'm not claiming to be perfect.
My flaws are far too visible
but God believes I'm worth it.

When I say, "I am a Christian"
I still feel the sting of pain
I have my share of heartache
which is why I seek God's name

When I say, "I am a Christian"
I do not wish to judge.
I have no authority
I only know I'm loved

"I AM A CHRISTIAN"

5 Iunie 2022 - EXPOZIȚIE DE PRĂJITURI CU VÂNZARE - STRÂNGERE DE AJUTOARE PENTRU
Misiunea Copii pentru Cristos

Copii pentru Cristos

